

Balogh Zsolt laudációja

Egy intézmény soha nem falakból, hanem emberekből áll. Ereje, minősége, hírneve soha sem az építészek tervei, hanem az ott dolgozó emberek munkája nyomán épül föl. A Sapientia Erdélyi Magyar Tudományegyetem keretében működő filmművészet, fotóművészet, média szakon Balogh Zsolt neve fogalom. Mert Balogh Zsolt munkája az évek során az átlag tanári feladatokat meghaladóan valóban fölbecsülhetetlen, intézményépítő volt számunkra. Rendkívül örömteli esemény tehát ez a mai évnyitó ünnepség, mert alkalmat ad arra, hogy végre nyilvánosan is kifejezhetjük, hogy tisztában vagyunk munkájának értékével, súlyával és megköszönhetjük ezt Neki.

A kolozsvári filmes szak története ugyanis elképzelhetetlen a Balogh Zsolt-órák nélkül. Ott volt az első évfolyam szárnypróbálgatásainál, amikor még a Bocskai-ház két termében és pincéjében is elfértünk, majd velünk jött a Déva utcai kis stúdióba és végül vele együtt laktuk be az egyetem új, Tordai utcai épületét. Immár több mint 12 éve a fáradságos utazásokat Budapestről Kolozsvárra, az éjszakában nyúló tanítást (a forgatókönyvírás, tévérendezés, színészvezetés, gyártási ismeretek oktatását), egy-egy egész évfolyamot megmozgató filmösszeállítások kiérlelését, forgatását, szerkesztését, az élő tévéadások szimulációját, a tévés szakmai gyakorlat vezetését. Ha valaki megnyitja tanszékünk honlapját, a hallgatói filmeket, fotókat közzé tevő menü alatt külön kategóriát is felfedezhet, ami a négyéves képzésben még éves rendszerességgel az általa vezetett összetettebb művészi projekteket listázza, jól jelezvén azt, hogy a Balogh Zsolt irányításával folyó műhelymunka külön világ, semmivel össze nem mérhető teljesítmény.

Balogh Zsolt sokrétű, gazdag művészi és oktatói pálya tapasztalatait hozza el hozzánk és kamatoztatja itt évről-évre. Néhány fontosabb információ erről. Film- és tévérendezőként volt a Magyar Filmgyártó Vállalat asszisztense, a Dunatáj Alapítvány alapító kurátora, adásrendező a rádióban. 2015-ig, 20 éven át a Magyar Televízió rendezője, főrendezője volt, ahol negyven televíziós játékfilm, hatszáz egyéb televíziós alkotás: tévésorozat-epizódok, dokumentumfilmek, irodalmi műsorok rendezője volt. Filmjeivel rangos díjakat nyert külföldi és hazai fesztiválokon (többek között Berlinben, Párizsban, Prágában, Moszkvában, Montecarlóban, Budapesten). 1991-ben megkapta a magyarországi szakma legnagyobb elismerését, a Balázs Béla-díjat. Tanárként tanított közel egy-egy évtizedet a Shakespeare Színiakadémián, a Színház- és Filmművészeti Egyetemen, 2012-től a budapesti Metropolitan Egyetem film- és tévérendező tanára lett, a mesterképzés producer-specializáció vezetője. Mindezek mellett egyetemi oktatóként a leghosszabb ideig és megszakítások nélkül, 2004 tavaszától, a Sapientia filmes tanszékén dolgozik.

Amikor ehhez a laudációhoz adatokat próbáltam gyűjteni, kiderült, Zsoltnak nincs naprakész CV-je, mint az átlag egyetemi oktatónak, aki alig várja, mit írhat hozzá a

megvalósításainak listájához, s mérlegeli, hogyan tudná előnyösebben megjeleníteni a róla szóló információkat. Bevallotta, az évszámok, filmcímek, díjak összekeverednek az emlékezetében, nem is igazán tartja számon őket, mert – remélem, megbocsát, hogy szó szerint idézem a nekem írt leveléből – „hiába a ‘sok jó’ az emberről írásban, ha nincs mögötte valódi cselekvés.”

Kedves Zsolt, ezzel az érdeméremmel, mint tiszteletünk, megbecsülésünk jelével szeretnénk biztosítani Téged arról, hogy mi tudjuk, mi van a száraz életrajzi adatok mögött: rengeteg energia, fáradhatatlan figyelem, áldozatos és szerény tanári munka, amely nélkül ez a szak nem tudott volna fölépülni, megerősödni.

Kertész Mihály, a későbbi Michael Curtiz néven világhírnévre szert tett magyar származású filmrendezőről neveztük el ezt az érmet, mert ő, Korda Sándorral együtt annak a szimbóluma, hogy Kolozsvár komoly filmes életművek elindítója lehet. Ez pedig olyan ideál, amelyet úgy érezzük, végső soron ma, a Sapientia Egyetemen is szem előtt kell tartanunk, s aminek szellemében senki nem tett többet, mint Te, aki újabb és újabb nemzedékeket megizzasztó feladatokat találsz ki, s nemcsak oktatsz, hanem a minőségi munkához elengedhetetlen emberi integritásról is példát adsz.

Köszönjük az eddigi 12 évet, és kívánunk Neked erőt, egészséget, hogy továbbra is együtt építhessük azt, amit elkezdtünk!

Barátsággal és nagyon hálásan,
Pethő Ágnes, tanszékvezető

Kolozsvár, 2016. szeptember 20.